

Fora els ianquis de Cambòia, Laos i Vietnam!

SOLIDARITAT MILITANT, ACTIVA, ARRELADA EN LA MOBILITZACIO DE LES MASSES, FONENT EN UN MATEIX COMBAT LA NOSTRA LLUITA NACIONAL AMB ELS NOSTRES DEURES INTERNACIONALISTES

Un pas més en l'escalada ianqui. Una nova i odiosa provocació. Encara més crims i destruccions. Nixon, ordenant la invasió de Cambòia estén la guerra a nous territoris del Sud-Est asiàtic i acreix el perill de guerra en el món.

Sensibilitzats ja per la prolongació de la guerra al Vietnam, els pobles han reaccionat indignats davant aquesta nova i criminal agressió, d'una gravetat extraordinària. En el nostre país, milers d'antifranquistes han exterioritzat la seva protesta i condemna. Les accions que immediatament s'han produït a Madrid, València, Barcelona, Terrassa, diuen quant profund és l'esperit solidari i internacionalista de la classe obrera i del poble espanyol. A Barcelona i a Terrassa hi han hagut diverses manifestacions per a expressar la nostra solidaritat amb els pobles d'Indoxina i contra les bases americanes a Espanya. Cal destacar l'audàcia amb que han estat realitzades per obrers i estudiants, per la combativa joventut catalana. Cents de persones han desfilat pels carrers amb banderes i retrats d'Ho Xi Minh; han estat cremades en plena via pública banderes nord-americanes; s'han trencat els vidres d'alguns edificis oficials nord-americans, i les parets d'algunes localitats, com a Badalona, han aparegut amb nombroses inscripcions condemnant l'odiosa agressió ianqui. Aquesta condemna es fa patent en els milers i milers de fulles que circulen per Catalunya.

La manifestació de Primer de Maig al Carrer Major de Gràcia

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

treball

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm. 320

Barcelona, Juny 1970

Preu 2 pts.

L'HORA DE L'OPOSICIO

per Gregori López Raimundo

Fa alguns dies, el corresponsal de Tele-Express, Lorenzo Contreras, escrivia des de Madrid: « ... Es parla amb o sense fonament de crisi ministerial... Alguns frequentadors de ministeris comenten; Tot sembla marxar a mig gas. Ningú no mou ja un paper si vols resoldre un assumpte... Quan? Com? Aquestes són les preguntes que se segueixen i repeteixen... La impressió de precarietat és tangible. »

Encara que Contreras exageri la nota i els canvis ministerials no siguin tan imminents com ell els pressent, és innegable que a Madrid hi ha crisi a les altures. N'hi ha hagut prou amb uns quants mesos per a que el Govern opusdeista « homogeni », que segons López Rodó havia d'elevant la renda per habitant a mil dòlars i donar a Espanya

un nivell equiparable al del països del Mercat Comu, es trobi, segons Contreras, en plena descomposició.

En l'anècdota de la crisi sobresurt el recalcat article de Carrero Blanco (signat Ginés de Buitrago), que en proclamar la vigència de l'esperit del 18 de juliol i de la política de la creuada va provocar la dimissió de Silva Muñoz i feu perdre peu als altres ministres « aperturistes ». Destaquen també les derivacions de l'assumpte « Matesa », expressió gràfica de la podridura que rosega el sistema.

La causa determinant de la crisi governamental, però — deixant de banda les raons de base, és a dir, la necessitat objectiva d'una

(passa a p. 2)

Potser que l'acció més original i audaç ha estat la que fou duta a terme a Terrassa i que consistí en instal·lar al carrer de Sant Pere una taula coberta amb la bandera del Front Nacional d'Alliberació del Vietnam del Sud i decorada amb una fotografia d'Ho Xi Minh. Damunt de la taula, milers de fulles denunciant els crims imperialistes i un cartell amb la inscripció: SERVIU-VOS. La premsa barcelonina s'ha fet ressó d'aquesta mobilització, que ha esdevingut justament en els dies que

han precedit l'arribada de William Rogers, l'estada del qual a Madrid ha motivat algunes manifestacions, totes, com assenyala La Vanguardia, de signe antinord-americà.

La causa que defensen els pobles del Vietnam, Laos i Cambòia és justa i pregonament compartida pel nostre poble. La duresa de la lluita d'aquests pobles contra els agressors ianquis exigeix de part nostra el màxim esforç a fi de complir amb el nostre deure solidari i internacionalista. Aquesta lluita, a més, es fon amb la defensa dels nostres interessos nacionals, per la sobirania d'Espanya. Mentre existeixin bases americanes en el territori nacional, pesen damunt del nostre poble perills greus de mort i destrucció. I, en cas de guerra, serien Nixon i el Pentàgon els qui, sense consultar-nos, decidirien de l'entrada d'Espanya en el conflicte bèl·lic. De la mateixa manera que no han requerit l'opinió de ningú per a envair els pobles d'Indoxina i sumir-los en la més terrible de les guerres, així obrarien amb Espanya en el moment que ho creguessin oportú.

Cal repetir-ho una i mil vegades: Espanya podria veure's enterrada en les cendres d'una guerra termonuclear sense que els Espanyols haguessim tingut cap opció. Cal acabar amb les bases i cal acabar amb el règim que permet la permanència d'aquests focus de destrucció i de mort a Espanya.

Els ianquis es comporten en el nostre país amb la complicitat de Franco, com en territori conquerit. Això s'ha posat de manifest una vegada més amb l'actitud del Secretari d'Estat nord-americà, Rogers, negant-se a rebre, durant les hores de la seva permanència a Madrid, una delegació de l'oposició lliberal burgesa que anava a expressar-li les seves inquietuts per la possible prorroga del tractat sobre les bases ianquis a Espanya.

Una tal actitud de Rogers no ens sorprén. Els comunistes sabem que no podem esperar

(passa a p. 2)

L'HORA DE L'OPOSICIO

per Gregori López Raimundo

(ve de p. 1)

transformació radical de les estructures polític-socials del país —, és el desenrotllament de les lluites obreres i populars i el creixement de l'activitat de l'oposició, que han desemmascarat la demagògia aperturista del nou Govern i que han mostrat una vegada més la impossibilitat d'una evolució cap a la democràcia a partir del règim dictatorial franquista.

La crisi de què parla Contreras al Tele-Express és un resultat de les vagues d'Orbe-go i del Marco de Jerez, del combat minaire a les Astúries, de les ininterrompudes lluites obreres de Terrassa, Barcelona, Sevilla, Madrid, Pamplona y Puertollano, de les creixents reclamacions al camp, de la puixant acció per l'amnistia i per les llibertats democràtiques, de l'ascens del moviment nacional a Catalunya, Euskadi i Galícia, de la presència cada vegada més decidida de l'oposició en la vida política espanyola.

Aquest darrer factor és, sens dubte, un dels més característics i prometedors de l'actual moment polític. La publicació el mes de desembre propassat de la Declaració fundacional de la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya i, seguidament, l'entrega i publicació a Madrid del document dels 131, en el qual eren reclamades obertament algunes de les llibertats fonamentals, mostraren que l'oposició refusava els propòsits « integradors » del Govern i constituïren un dels punts de partida de l'ofensiva democràtica a la qual assistim.

A Madrid, els articles i conferències del senyor Areilza, la vigoria protestatària de tants i tants comentaris de premsa, la visita de quatre personalitats de l'oposició al Ministre alemany d'Afers Exteriors i la fracassada gestió d'aquestes mateixes persones a fi d'entrevistar-se amb el Secretari d'Estat nord-americà, són signes evidents de la més gran presència de l'oposició a la vida política a que ens venim referint (1).

A Catalunya, al calliu de les lluites obreres — que de gener a maig van afectar més de 300 empreses amb un cens de gairebé 150 000 assalariats — i estimulada per la constitució de la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya, l'oposició també s'ha mostrat i es mostra més decidida que fins ara. Destacades personalitats polítiques animen la campanya per l'amnistia i en solidaritat amb els presos i repressaliats, campanya que ja no es limita a Barcelona sinó que s'estén a Lleida, Reus, Tarragona, Terrassa, Sabadell, Girona i altres ciutats, i que en ocasions es manifesta a través d'actes com el miting del 5 d'abril a la Parròquia de Sant Isidre de Barcelona, d'una gran combativitat.

El Primer Festival Popular de Poesia Catalana, celebrat el 25 d'abril al Price de Barcelona, testimonia també una major audàcia de les forces polítiques d'oposició, inspiradores de l'acte, alhora que la sensibilitat po-

lítica de milers de barcelonins que acudiren al Price no tant pel caràcter poètic del Festival com per la seva dimensió política d'acte de solidaritat amb els vaguistes i acomiadats, d'afirmació de la personalitat de Catalunya, de commemoració ciutadana del Primer de Maig. Hom pot pensar que, d'haver estat aconseguit el permís oficial amb temps suficient per a fer una propaganda intensa a les fàbriques, en els barris obrers de Barcelona, l'acte del Price hagués pogut atreure desenes de milers de persones i convertir-se en la major concentració popular realitzada a Catalunya sota la dictadura, experiència que convindrà de retenir de cara a l'esdevenidor.

Una altra realització recent no menys positiva de l'oposició catalana és la carta dirigida per destacades personalitats de totes les tendències polítiques al professor Aguilar Navarro, primer signatari del document dels 131. La carta subratlla justament la greu absència en aquell document de l'exigència de les llibertats nacionals de Catalunya, Euskadi i Galícia que el professor Aguilar Navarro ha acceptat sense vacillar. Però la carta és sobretot una adhesió de l'oposició catalana — o d'una part d'aquesta — al document madrileny, amb la qual cosa es dona un pas de gran significació vers un acord entre les diverses forces antifranquistes dels pobles d'Espanya.

Aquest acord entorn d'un programa mínim acceptable per a tots, que els comunistes anomenem pacte per la llibertat, és decisiu per a imposar un autèntic canvi democràtic. L'èxit del festival del Price és, a fi de comptes, el fruit de la unitat que hi ha hagut en la seva projecció i realització. La unitat, com tantes vegades hem repetit no dona com a resultat la suma de les forces que s'uneixen, sinó la seva multiplicació a causa de la repercussió que la unitat té entre les masses.

La crisi a les altures i el desenrotllament de les lluites obreres i populars fa que aquesta sigui essencialment l'hora de l'oposició, de manera especial de la catalana, que opera en un medi particularment favorable. La resolució i iniciativa de les diverses forces d'oposició pot i ha de fer possible la multiplicació arreu de Catalunya de Comissions de Coordinació i d'altres organismes unitaris de caràcter local, l'avanç vers la conclusió del pacte per la llibertat a nivell de tot Espanya i la promoció d'accions comunes que menin a la llibertat.

El P.S.U. de Catalunya, que contribueix positivament a tot el que es ve fent en aquesta direcció, que dona i donarà el seu suport més decidit a la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya, redoblarà els seus esforços per a estendre el diàleg i l'acció comuna a tots els qui estiguin disposats a lluitar per les llibertats democràtico-nacionals fonamentals, per un règim basat en la sobirania popular.

(1) Ens interessa esclarir que els comunistes no creiem que els Governos actuals dels Estats Units o de l'Alemanya Federal vagin a ajudar l'oposició espanyola. Pensem que les visites a ministres d'aquests governs poden ser útils únicament en tant que mitjà per a popularitzar els punts de vista de l'oposició. Rebutgem, no obstant, l'actitud farisaica d'aquells qui argumenten que « la roba bruta s'ha de rentar a casa ». Com ha escrit un agut periodista barceloní, per a que la roba bruta pugui rentar-se a casa, fa falta un safareig. (Nota de G.L.R.)

FORA ELS IANQUIS DE CAMBOIA, LAOS I VIETNAM !

(ve de p. 1)

res dels imperialistes ianquis. L'únic llenguatge que aquests senyors entenen és el de la lluita decidida dels pobles. I això fa que prosseguim i redoblem els esforços per tal d'unir i mobilitzar les més àmplies forces revolucionàries i democràtiques catalanes contra la dictadura, cosa que, en les condicions actuals del nostre país és la manera més eficaç de lluitar per la pau, contra les bases, per la independència d'Espanya, contra els agressors dels pobles d'Indoxina.

D'aquest profund convenciment arrenca també l'orientació dels comunistes de tots els pobles d'Espanya a participar en les iniciatives internacionals orientades a mobilitzar els pobles contra les forces negres de la reacció i l'imperialisme. Fem nostres els acords de la recent i important conferència que ha tingut lloc a París amb els representants dels Partits comunistes dels països d'Europa occidental, acords dirigits a impulsar la mobilització dels seus pobles respectius contra l'agressió nord-americana. I ens esforçarem per contribuir a l'èxit de les grans jornades d'acció i solidaritat amb els pobles d'Indoxina que en un pervindre immediat han de realitzar-se en aquests països europeus.

Així concebim la nostra solidaritat amb els pobles del Vietnam, Laos i Camboia; una solidaritat militant, activa, arrelada en la mobilització de les masses, fonent en un mateix combat la nostra lluita nacional amb els nostres deures internacionalistes.

Els comunistes catalans, com els comunistes de tots els pobles d'Espanya, no estem encara satisfets amb el que hem realitzat. Sabem la gran responsabilitat que recau damunt nostre en aquesta gran batalla. Els agressors dels pobles d'Indoxina tenen també posicions en territori espanyol. I d'aquestes posicions cal foragitar-los redoblant la nostra lluita, multiplicant per cent i per mil els exemples que ens ofrenen els treballadors de Terrassa, els estudiants i joves de Barcelona; de tots aquells que han comprès que la solidaritat no és solament una qüestió de bons sentiments, sinó de lluita dura, oberta, decidida, contra els enemics de la pau i de la llibertat dels pobles.

RADIO ESPANYA INDEPENDENT Estació Pirenenca

De 7 h 00 a 7 h 55; 17, 19, 21 i 25 m.
De 14 h 00 a 15 h 00; 17, 19, 21, 25 m.
De 17 h 00 a 19 h 30; 17, 19, 21 i 25 m.
De 19 h 30 a 0 h 15; 25, 30, 32 i 40 m.

Dilluns i dijous, tarda i vespre,
emissions en català.

JOSEP COLOM

Josep Colom fou un dels fundadors i dirigent del Sindicat de Llum i força de l'Alt Empordà. Empresonat després del moviment revolucionari d'octubre del 1934, organitzador del Front Popular, activista del Socors Roig Internacional, empanyà les armes el 19 de juliol del 1936 i contribuï a la derrota dels elements feixistes de la guarnició de Figueres sublevats contra la República. Participà en el Comitè Revolucionari de la ciutat i compta entre els fundadors del P.S.U. de Catalunya a l'Alt Empordà.

Exiliat després del 1939, ha continuat infadigablement en el combat per la causa de la classe obrera i del poble. La mort ens ha arrabassat el company ferm, honest i conseqüent que fou Josep Colom. L'enterrament tingué lloc el dia 11 d'abril a Praga (Txecoslovàquia) on residia darrerament. Entre els nombrosos companys i amics presents s'hi trobaven Josep Moix, President del P.S.U. de Catalunya, una representació del Comitè Central del P.C. d'Espanya i una altra de la Creu Roja Txecoslovaca.

Des d'aquestes planes fem arribar a la seva esposa Angela i al seu fill Enric, a tots els seus familiars i amics, els nostres sentiments comunistes.

LLEIDA

QUATRE MESOS I UN DIA DE PRESO

35 000 PTS. DE MULTA

AL VERTICALISTA MASSANET

El 2 de maig, a l'endemà d'una Diada del Treball que constituí un exponent de la vitalitat del moviment obrer lleidatà — més de 1 500 manifestants durant una hora i mitja al Carrer Major de la capital —, uns tres-cents treballadors saludaven entusiasmats el seu dirigent i President de la Secció Social del Sindicat de la Construcció, Vidre i Ceràmica, Saturnino Vicente, i manifestaven pels carrers de la capital després del judici que condemnà el verticalista Massanet a quatre mesos i un dia de presó i a 35 000 pts de multa.

La defensa d'una plataforma reivindicativa cara al nou Conveni ha anat durant aquests darrers mesos de parella amb una lluita permanent pel dret a reunir-se i prendre decisions en els propis locals sindicals, cosa que ha significat una lluita permanent per a neutralitzar el paper d'apagafocs dels jerarques verticalistes al servei de les autoritats i de la patronal, i per fer valdre la representació de veritables delegats obrers. I tot això s'ha desenrotllat en un clima que, a nivell de Lleida i comarques, es caracteritza per la unitat dels moviments obrer i pagès i d'aquests amb el moviment democràtic en general.

Ja a mitjan març, després d'una moguda assemblea al Sindicat on uns dos-cents cinquanta treballadors exigien a crits la dimissió del Delegat Provincial Garcia Carrasco, escrivia un corresponsal: « ... **A Lleida, la majoria, dels funcionaris apareixen de baixa per malaltia, degut a la mala maror que regna entre la camarilla. Es un fet completament nou veure els treballadors passejar-se pels sindicats sense que cap funcionari gosi ferlos fora...** »

El 7 d'abril, l'advocat de la C.N.S., el verticalista Clavera, intentà suspendre el Ple en curs del Sindicat Provincial de la Construcció. Els trenta delegats provincials que constitueixen aquest Sindicat a Lleida feren cas omís als seus esgarips i continuaren amb els treballs del Ple: aprovaren i feren seva una decisió de la Junta Permanent de la Secció Social exigint llibertat sindical, llibertat d'expressió, llibertat de reunió, dret de vaga i considerant com a condicions mínimes d'una llei sindical els cinc punts bàsics de la O.I.T. I quan es presentaren, a requeriment del Clavera, els jerarques locals López Pedrol i Maseda, també amb la pretensió de disoldre el Ple, el que passà fou que hagueren d'escoltar el rosari de càrrecs que contra ells formularen els reunits i, finalment, foren ells els qui hagueren d'abandonar la sala.

Es després d'aquesta reunió que un treballador de Lleida escriu: « ... **Ja hem fet dimitir dos verticalistes; la majoria dels advocats del Sindicat ara estan « malalts » i no en ve cap al Sindicat...** »

El « cas Massanet » és una de les incidències i experiències valuoses de la lluita del moviment obrer a la capital del Segre. Aquest verticalista, que vulgué expulsar dels locals sindicals el President de la Secció Social de la Construcció i impedir l'actuació reivindicativa dels treballadors, en topar amb el front unit d'aquests, amb l'oposició activa

ADHESIO DE VUITANTA INTEL·LECTUALS DE CATALUNYA AL DOCUMENT DELS 131

Indeclinable exigència de solució al problema de les llibertats nacionals dels pobles d'Espanya

Vuitanta personalitats intel·lectuals de Catalunya, entre les quals figuren els noms de Joan Oliver, Antoni Gutierrez, Joan Vallvé Ribera, Joan Cornudella, J. Ferrer i Mallol, Oriol Bohigas, Joan Triadú, Jordi Pujol, Josep Maria Vilaseca, Josep Andreu Abelló, Marià Vilà-Abadal, Josep Solé Barberà, Salvador Casanovas, Josep Maria Castellet, Alexandre Cirici, Jaume Serra Gasulla, Frederic Roda, Joaquim Ventalló, Francesc Casamajó, Joan Raventós, Joan Colomines, Rodolf

Guerra, Josep Maria Poblet, A. Manent, Jaume Carner Suñol, Agustí de Semir, Anton Cañellas, etc., han expressat en escrit adreçat el mes d'abril al senyor Aguilar Navarro l'adhesió als sis punts del document que, firmat per 131 intel·lectuals, fou fet públic el passat mes de desembre a Madrid plantejant l'exigència de llibertats democràtiques, amnistia, llibertat sindical, etc.

Junt a l'adhesió, els firmants de la carta subratllen un buid fonamental d'aquell document: el silenciament de la qüestió de les llibertats nacionals dels pobles d'Euskadi, Galícia i Catalunya, « ... **problemàtica real, la ignorància de la qual invalida qualsevol intent de democratització.** » Els firmants deixen constància que senten, « ... **com a indeclinable exigència la d'incloure entre els seus punts (els del document dels 131) les formulacions que estableixin les llibertats i garanties necessàries per a que Catalunya, així com les altres comunitats de l'Estat espanyol, puguin emprendre la solució dels problemes plantejats com un element més per a la construcció de la convivència democràtica.** »

El senyor Aguilar Navarro, en la seva resposta, mostra el seu ple acord amb aquests plantejaments i en la gravetat de l'omissió; « ... tot procés de democratització d'Espanya — diu entre altres —, ha d'abordar fonamentalment dues qüestions: la del món del treball i la de les comunitats nacionals que per raons històriques han vingut a constituir un subjecte polític internacional que anomenem Estat espanyol. De la meua manera de pensar en relació a aquest mosaic plurinacional — i àdhuc pluriestatal — que és la Península Ibèrica, molts de vostès la coneixen amb exactitud. He estat un federalista quan pocs s'atrevien a ser-ho i les meves relacions amb bascs, catalans, etc., han estat en tot moment íntimes. Jo lluito per la mateixa causa que vostès, catalans, bascs, i gallecs... » El senyor Aguilar Navarro, després de senyalar que bastants dels signataris de la carta comparteixen les mateixes opinions acaba senyalant que « ... constitueix una de les idees més fermes de la meua manera d'enfocar el problema polític del nostre moment, l'absoluta llibertat de decisió de les nacionalitats ibèriques. »

dels delegats i vocals elegits democràticament, i això en el marc d'un clima ciutadà d'unitat i recolzament al moviment obrer, ha tingut la sorpresa de veure que li fallaven els engranatges de les estructures feixistes del sistema, que la seva « autoritat » s'havia esfumat..., i no solament s'ha vist, ell, obligat a dimitir i retirar-se, sinó que a més ha estat portat davant d'un jutge amb els càrrecs d'una querrela criminal en raó de les seves actuacions. I no li han valgut els tripijocs de les Autoritats locals, ni les del Ministeri Fiscal que, amb tota la barra, actuà com un segon defensor i demanà l'absolució per a l'ex-Vicesecretari d'Ordenació Social...

Diguem en conclusió que aquest singular judici mostra, per una part, la justesa i possibilitats de l'aprofitament de les plataformes legals quan això va unit a la decidida i enèrgica acció extralegal dels treballadors i, per altra part, il·lustra molt gràficament (a una escala local que no és el nostre propòsit desorbitar, però nogensmenys significativa) la descomposició de les estructures feixistes de la dictadura del General Franco.

I les projeccions visibles d'aquesta lluita mostren a més, que és rendable: Com una conseqüència de la neutralització dels jerarques verticalistes i de la pressió dels treballadors, l'empresa **Fomento de Obras y Construcciones** ha estat obligada a fer eleccions per a cobrir els llocs de vuit enllaços sindicals que no tenien: són homes conscients els qui han estat elegits. I la nova situació creada en l'empresa ha facilitat suara un moviment reivindicatiu que arrencava 75 % de les peticions presentades...

SERVIU-VOS SI US PLAU !

Una audaciosa acció dels comunistes mataronencs per a commemorar el Centenari de Lenin

Dia de la Festa del Llibre a Mataró. El públic, nombrós, circula entorn dels « stands » dels llibreters. Un grup de gent jove arriba, carregats amb atuells diversos, i comença a muntar una taula. Sota els ulls sorpresos i admirats dels centenars de curiosos, en un obrir i tancar d'ulls un gran retrat de Lenin — un metre d'alt — és enlairat per damunt de la taula; aquesta és coberta d'una bandejera roja amb la falç i el martell i damunt d'ella s'empilen publicacions del Partit Comunista d'Espanya i del P.S.U. de Catalunya; exemplars de Mundo Obrero i de Treball, Declaracions del C.E., fulles diverses... i un cartell ben visible que invita: « **SERVIU-VOS, SI US PLAU!** »

Els muntadors de la inesperada parada han desaparegut tan ràpidament com havien arribat. La gent, sorpresa i admirada, s'arraima entorn de la taula, les mans s'allarguen per a servir-se, seguint la invitació del cartell, i les publicacions antifranquistes desapareixen ràpidament.

Quan van arribar els municipals a desmuntar la « parada » improvisada, hi havia com un riure burleta en els ulls dels vianants, els comentaris dels quals expressaven aprovació i admiració per la iniciativa audaç dels comunistes mataronencs.

CAMPANYA

PER UN PARTIT MES FORT I ARRELAT EN LES MASSES

AJUT ECONOMIC

Llista nº 8

Comitè de Barcelona i col·laboradors (4 donatius), 1 900 pts.; Comitè Comarcal de Badalona (6 donatius i venda de fotografies), 10 325 pts.; Intel·lectuals de Barcelona (15 donatius), 5 550 pts.; Sector 1 (10 donatius), 7 980 pts.; Sector 2, 4 857 pts.; Grup Democràcia, 60 pts.; Comissió de Fàbriques (S.E.A.T.), 1 075 pts.; Transports (R.E.N.F.E. i Tramvies), 1 980 pts.; Comarca 15, 21 833 pts.; Comarca 20, 16 800 pts.; Comarca 25, 2 691 pts.; Comarca 30 S, 4 966 pts.; Comarca 30 N, 11 317 pts.; C.E., 763 pts.; Grup Azteca, 73 188 pts.; Comitè de Barcelona i col·laboradors (2 donatius), 850 pts.; Grup Democràcia, 75 pts.; Comitè Comarcal del Baix Llobregat (aportació personal i 11 donatius), 11 075 pts.; Capes Mitges (col·lectiu), 6 150 pts.; Comitè Comarcal de Badalona (9 donatius, Festival i venda de llibres), 23 830 pts.; Intel·lectuals de Barcelona (col·lectiu i 3 donatius), 18 850 pts.

Total llista nº 8 ..... 226 115 pts.

Suma anterior ..... 1 998 200 pts.

Suma i segueix ..... 2 224 315 pts.

CLASSIFICACIO PARCIAL PER ORGANITZACIONS

1. Intel·lectuals de Barcelona	618 010
2. Comarca 15	219 233
3. Grup Bolivar	177 693
4. Comarca 30 S	145 504
5. Comarca 30 N	124 134
6. Grup Azteca	114 713
7. Comitè Comarcal de Badalona	93 546
8. Sector 2 de Barcelona	92 632
9. Comitè de Barna i col·laboradors	86 990
10. Comarca 20	55 688
11. Baix Ebre	42 399
12. Sabadell	40 983
13. Comitè Local de l'Hospitalet	38 224
14. Terrassa	31 770
15. Lleida	26 575
16. Estudiants de Barcelona	24 595
17. Comitè Cl. del Baix Llobregat	22 895
18. Sector 1 de Barcelona	15 291
19. Capes Mitges de Barcelona	13 350
20. Sector 3 de Barcelona	13 043

Les aportacions dels membres del Comitè Central i els donatius personals lliurats directament al mateix sumen, fins ara, 270 290 pts.

La magnífica mobilització d'ajuda als treballadors d'A.E.G.

Els treballadors de l'A.E.G. de Terrassa han fet pública continuament, sobre la marcha, la relació d'ajuda solidària que rebien de Terrassa, de Barcelona, de Catalunya i de molts punts d'Espanya. La relació nominal de quantitats rebudes amb data 16 de maig 1970, ascendia a la suma de 1 391 881 pessetes, a les quals cal afegir els camions de vicualles rebuts de Sabadell i de Lleida.

Aquesta mateixa fulla inclou les aportacions rebudes per ajudar les famílies dels empresonats anteriors al conflicte d'A.E.G., aportacions que sumen 109 048 pts. i, com a conclusió acaba expressant:

AGRAIMENT SINCER A TOTS ELS QUI
HAN COMPRES LA NOSTRA CAUSA I ES
SACRIFIQUEN PER ELLA!

CENTENARI DE LENIN, CINQUANTA ANIVERSARI DEL PARTIT COMUNISTA D'ESPANYA

La suma d'iniciatives esmerçades, des de començament d'any fins ara, per moltes organitzacions del P.S.U. de C., ens permet de donar, avui, una visió parcial de com celebrem els 100 anys de vida de Lenin i els 50 anys de lluita del Partit Comunista d'Espanya.

CARTELLS, POSTALS, CALENDARIS I...

Les organitzacions de Barcelona han posat en circulació una sèrie de « posters » popularitzant la figura de Lenin, la data del seu naixement o, simplement, un vers de Maïakovski que diu que la llarga vida de Lenin cal escriure-la « ... cada dia, a cops », com les circumstàncies ens obliguen de fer tan sovint. Jocs de postals amplien el tema introduint fotografies de dirigents del P.C.E. i permetent de recollir cabals per a estendre el combat revolucionari. Igual ús en fan els companys de Terrassa de llurs calendaris al dors dels quals ens miren Marx i Engels; Lenin; José Díaz i Dolores Ibárruri.

Dignes de menció, també, el Lenin d'un cartellet engomat i la publicació de La Internacional en català.

Caldria citar, encara, una fina postal de la comarca 15 i moltes altres « produccions », resultat de l'esperit d'inventiva dels militants.

... PUBLICACIONS

Des del número extraordinari de « Treball » dedicat a aquestes efemèrides fins a la darrera fulla rebuda, l'esforç de contingut i presentació és visible.

S'ha reproduït a tres colors, il·lustrada d'un Lenin pensador, la Declaració del C.E. en homenatge a aquell. « Centenari de Lenin », diu el gravat del Comitè Local de Terrassa que acompanya la dita Declaració.

« Unidad », òrgan del Comitè de Barcelona, l'encapçala un Lenin tribú cridant a la mobilització de les energies populars. La secció Tribuna del Partit es titula Partit Comunista d'Espanya 1920-1970.

« Universitat » nº 8 analitza la significació del cinquantenari del P.C.E. i anuncia la reaparició de « Crítica » número monogràfic dedicat al Centenari.

Mencionem, també, « Por la Democràcia i el Socialismo »,

butlletí del Sector 2 de Barcelona i La cronologia de la Revolució Rusa, la biografia i bibliografia de Lenin editada pel Sector 3.

Aquestes són algunes de les publicacions ja al carrer; d'altres, programades, seguiran.

ACTES, ASSAMBLEES, MANIFESTACIONS

Moltes importants reunions i uns quants actes més han permès de parlar d'un Lenin actual, compromès en les nostres lluites d'avui, ajudant-nos a trobar el camí encertat, a parlar d'un Partit profundament revolucionari aliant la reflexió teòrica a la decisió de combat: el Partit Comunista d'Espanya, partit al qual els estudiants comunistes de Barcelona van retre homenatge públic el dia 15 d'abril: A les Facultats d'Econòmiques, de Filosofia, de Medicina i de Ciències es penjaren grans murals ressaltant el paper del P.C.E., recordant els millors companys, etc. A Ciències una bandera roja amb la falç i el martell i un Visca el P.C.E. flamejà 10 minuts fins que la policia la retirés. Es repartiren 2 500 exemplars de la carta del C.E. del P.S.U.C. al P.C.E. A l'Autònoma de Filosofia s'enganxà a les parets aquesta mateixa carta, i el 24 d'abril s'hi celebrà un acte d'homenatge a Lenin.

El 22, Lenin estava present a la concentració « d'alguns centenars d'alumnes » en el pati de Filosofia; en els cartells col·locats; en les banderes roges penjades i les bengales llençades; en els cants revolucionaris passejats pels patis de la Universitat Central mitja hora durant.

Lenin eixí als carrers amb les dues manifestacions que tingueren lloc aquest dia a la Ciutat comtal.

La presència del Partit cal buscar-la, també, en les banderes roges de Badalona, de Gavà o de més enllà...

La força del socialisme, l'actualitat del seu eminent representant trenquen interdits: A la UNESCO de Barcelona s'inaugura una exposició commemorativa, s'organitza una sèrie de manifestacions entre elles la projecció de films sobre la Revolució d'Octubre.

Sí, « El Partit i Lenin són germans bessons », junts creixen i s'enforteixen en aquest any de lluites i d'esperances!